

Sygnatura akt IV Ka 720/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie :	SSO Adam Pietrzak SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 7 listopada 2014 roku

sprawy **skazanego T. Z.**

syna K. i G. z domu B.

urodzonego (...) w Ś.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 1 lipca 2014 roku, sygnatura akt VI K 218/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 147,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 720/14

UZASADNIENIE

T. Z. złożył do Sądu Okręgowego we Wrocławiu wnioski o wydanie wyroku łącznego obejmującego skazania w sprawach:

Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt II K 497/10

Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt VI K 791/11

Sądu Rejonowego w Świdnicy sygn. akt VI K 153/13

Wyrokiem łącznym z dnia 01 lipca 2014 roku (sygnatura akt VI K 218/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy T. Z. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.12.2011 roku (sygn. akt II K 497/10) za czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w okresie od 24.12.2009 r. do 08.01.2010r. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 17.09.2013 r. (sygn. akt II Ko 1390/13);

2) Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 06.03.2012 r. (sygn. akt VI K 791/11) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełniony w lutym 2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3, zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 19.09.2013 r. (sygn. akt VI Ko 1105/13);

3) Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 03.07.2013 r. (sygn. akt VI K 153/13) za czyny z art. 278 § 1 kk popełnione w warunkach art. 91 § 1 kk w dniu 21.02.2013 r. i we wrześniu 2012 roku – na karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności,

I. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego T. Z. wyrokami opisanymi w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego i wymierzył skazanemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym skazania wyrokiem opisanym w pkt 3 części wstępnej wyroku łącznego;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres dotychczas odbytych kar podlegających łączeniu tj. w sprawie opisanej w pkt 1 części wstępnej wyroku okres od dnia 11.08.2010r. do dnia 10.09.2010r. i od dnia 15.03.2014r. i w sprawie opisanej w punkcie 2 części wstępnej wyroku w dniu 02.06.2011r.;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej skazanemu przed Sądem Rejonowym;

V. zwolnił skazanego T. Z. od ponoszenia wydatków powstałych w sprawie zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku łącznego wywiódł skazany T. Z. podnosząc, iż posiada dobrą opinię z Zakładu Karnego, okoliczność nie przyjęcia zaproponowanej pracy poza terenem Zakładu Karnego uzasadniając tym, iż chciałby, jak podał w pierwszej kolejności resocjalizować się różnymi programami prowadzonymi przez wychowawców i psychologów oraz wniósł o ponowne rozpoznanie złożonego wniosku i wydanie wyroku łącznego z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na początku poczynionych rozważań zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż realny zbieg przestępstw umożliwiający wydanie wyroku łącznego zachodzi pomiędzy wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.12.2011 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 497/10 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 06 marca 2012 roku zapadłym w sprawie o sygn. akt VI K 791/11 i orzeczenia te zostały objęte wyrokiem łącznym.

Łącząc kary pozbawienia wolności orzeczone wskazanymi powyżej wyrokami tj. Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 06 marca 2012 roku oraz z dnia 20 grudnia 2011 roku a także mając na uwadze, iż w przedmiotowej sprawie istniała możliwość wymierzenia kary łącznej w granicach od roku pozbawienia wolności do roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd I instancji orzekł wobec skazanego T. Z. karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta została ukształtowana z zastosowaniem zasady asperacji.

Rozpoznając wniesiony w sprawie środek odwoławczy nie można uznać za zasadne sugestie autora apelacji jakoby wymierzona wymienionemu skazanemu kara łączna była rażąco niewspółmiernie surowa, a tylko takie ustalenie pozwalałoby na jej zmianę. W niniejszej sprawie brak było podstaw do orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji o co wnosił w apelacji skarżący. Podkreślenia wymaga, iż wymiar kary łącznej jest działalnością polegającą na oznaczaniu kary odpowiednio do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między realnie zbiegającymi się przestępstwami. Nie chodzi tu o ograniczenie odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstw, lecz o rzeczywiste oddanie zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił. Od oceny stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego czynów osoby skazanej zależy zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasad absorpcji, asperacji bądź kumulacji, przy czym zauważyć należy, iż w judykaturze przyjmuje się, iż oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 18 lutego 2014 roku II Aka 2/14), warto przywołać w tym miejscu również pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2014 roku w którym stwierdził, iż zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo gdy związek podmiotowo – przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (tak Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2014 roku II Aka 12/14 por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 września 2012 roku II Aka 168/12). Odnosząc zaś powyższe rozważania do sprawy niniejszej zauważyć natomiast należy, iż przestępstwa - za które wymierzono skazanemu T. Z. kary podlegające łączeniu – zostały dokonane w odmienny sposób i na szkodę różnych pokrzywdzonych. Ponadto analizując powyższe zwrócić także należy uwagę na okoliczność, iż przestępstwa te zaistniały w różnym czasie – czyn za który skazany T. Z. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20 grudnia 2011 r. został popełniony w okresie od dnia 24 grudnia 2009 roku do dnia 08 stycznia 2010 roku natomiast przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. art. 286 § 1 kk za popełnienie którego T. Z. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 06 marca 2012 roku zostało popełnione w lutym 2011 roku.

Wyrokując w sprawie i ustalając wymiar kary łącznej Sąd Rejonowy miał na uwadze także opinie o skazanym z Zakładu Karnego w Z.. Jak wynika z przedłożonej opinii skazany T. Z. nie był karany dyscyplinarnie nie będąc też nagradzany nagrodą kodeksową. Zauważyć ponadto należy, iż skazany jest uczestnikiem podkultury przestępczej, wymienionemu zaproponowano zatrudnienie poza terenem Zakładu Karnego jednakże propozycję tę skazany nie przyjął. Zadania wynikające z indywidualnego programu oddziaływania skazany realizuje w stopniu dostatecznym oraz sporadycznie korzysta z zajęć kulturalno – oświatowych i sportowych, nie jest zainteresowany kontynuowaniem nauki.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania orzeczonej wobec skazanego T. Z. w zaskarżonym wyroku kary łącznej za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Z wskazanych wyżej względów orzeczono jak w wyroku.

Na marginesie godzi się zauważyć, iż w części wstępnej wyroku łącznego błędnie wskazano, iż czyn z art. 279 § 1 kk za który T. Z. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20.12.2011 roku został popełniony w okresie od 24.12.2009 roku do 31.12.2009 roku podczas gdy T. Z. wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 20 grudnia 2011 roku został uznany za winnego występku z art. 279 § 1 kk popełnionego w okresie od 24.12.2009 roku do 08.01.2010r., co winno być przedmiotem sprostowania.

Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 5 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. H. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 147,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.